

PRÓZAVERVERSEK

A SZÁJ IS

Fű nő a bőröm alatt. Elfekszem a mélység hasadékán. Koporsó a száj is. Fázom. Sűrűsödnek a tegnapi alakzatok.

OLTÁRRA

Romok között ágaskodom. Álhitet vajúdik az ég. Kérget növeszt a nap, elmerül a rég hallott szavakban. Oltárra helyezem a lenyestett szárnyaidat.

TAVASZ

Felhők gyűlnek a ráncaid alá. Beléd peregnek az esős reggelek. Átjár a nyirkos ég hidege. Nekitámaszkodsz a felidézett fénynek.

VISSZAHOZLAK

Duzzadt várakozás a hold. Kinyílik a föld szája. Beleömlik az éjszaka. Fekete madárrá változom, átvágok világokon. Visszahozlak a fényből.

ÁT

Havas benned a táj. Arcodon a kihúlt nap lenyomata. Pengék hegyére tűzött árnyak támasztják gyenge hátad. Átíródik a mindennapi csend.

LENNI

Belőled indultam. Szemembe gyűlt a világ. Tegnap óta homályos a közel is. Nem találok az utat a sárguló fényben. Nehéz a reggel. Lenni szeretnék.

TEREMTÉS

Képekben térek vissza hozzád. Az ajtóban vársz. Integetsz, szaladsz, ölelsz. Hangtalanul ülünk a voltban, míg el nem süllyednek a félszegen tartott falak. Az utolsó pillanat belém mosta a fájdalomad.

TE

Vasárnapi harangszó a templomtoronyban. Szilánkos távolodás. Fájdalomköd a szemhéj mögött. Tüske az ereken.

A KÖZTES

Se a fent, se a lent. Csak a köztes. Reteszt nyit az ég, emlékpertmetet szór a földre. Kicsúszik belőle a fájdalom. Testembe török. Égetett folttá válok. Felemészttem magam körül a papírt.

ŐK

Fejünk felett szegett szárnyakkal tartják a hajnalt. Tekintetükben mosdik a világ. Fohászok sűrűjében karokká nőnek. Ökölbe zárt ujjakkal szűrik a verítéket. Ásna. Keresnek. Teljesülést, bennünk bujkáló égi rendet. Takarnak, temetnek. Magukba lopják az áhított ünnepet.